

DOPISY

DOPISY LAICKÉHO SDRUŽENÍ SV. DOMINIKA

Již několik týdnů prožíváme dobu Velikonoční. Každý rok se opakuje a každé tři roky i stejné liturgické texty. To není nic objevného. Co je jim však společné? Je to především svědectví o vzkříšení Krista – „Nevstal-li Kristus, marná je naše víra!“ Říká Pavel. Druhé svědectví je o životě prvotní církve a jak tuto jistotu předávala tehdejší společnosti. Jak ji hlásala lidem.

Apoštolové měli pochybnosti a dozvídáme se že tyto pochybnosti přetrvávaly. Při zázračném rybolovu nám evangelista Jan přiznává, že se jim zjevil Kristus už potřetí a přesto si nebyli zcela jistí. Přispěla k tomu i skutečnost, že Kristus na sebe vzal zcela novou podobu. Poznávali ho ne podle tváře a tělesné podoby, ale podle jeho jednání. Jejich pochybnost jistě přispívá k tomu, abychom si my byli jistí. Vždyť kdyby si vzkříšení Krista vymyslili, bylo by zcela jisté, že by argumentovali nejen tím, že Kristus své zmrtvýchvstání předpověděl, ale i tím, že to čekali a jen se uskutečnilo to, v co od počátků věřili.

Jejich postoj a jednání zcela změnilo přijetí Ducha Svatého. Z těchto bázlivých lidí, kteří se z nudy vracejí ke svému původnímu povolání a do zaběhlých životů, stávají neohrožení svědci Kristova zmrtvýchvstání. Hlásají vzkříšeného Krista naslouchajícím lidem, ale i obhajují tuto skutečnost před nejvyšším soudem a zákonodárným shromážděním – před Veleradou. Dokonce si považují za čest, že pro Kristovo Jméno mohli trpět. Vrcholné svědectví vzkříšenému Kristu vydávají svou mučednickou smrtí.

Naše víra má svůj původ u apoštolů. A to nejen těch dvanácti, které si vybral Ježíš, ale generace dalších a dalších apoštolů, kteří předali víru i nám. Nesmíme zapomínat, že víra se předává skrze svědectví živých lidí. Není to jen nějaká vznešená nauka teologie, ale svědectví konkrétních lidí. Vzpomeňme si kde má původ naše osobní víra? Jak si však na tom stojí naše generace? Jak silné a jisté svědectví vydáváme my? Nedlužíme něco tomuto světu? Nespoleháme příliš, že to za nás provedou kněží nebo teologové?

Jsme apoštolský řád. Svědectví o vzkříšeném Kristu je náš prvořadý úkol. Přijali jsme Ducha Svatého v biřmování. Co brání tomu, abychom to nedělali? Asi se obáváme reakce z druhé strany. Není to však lichá obava? Vždyť o co, kromě svých pochybností, se opírají naši odpůrci? Neexistuje historický důkaz, že Kristus nevstal z mrtvých. My však máme svědectví evangelia a jiných historických dokumentů, které o vzkříšení Krista přímo nebo nepřímo svědčí. Evangelia jsou totiž zcela jisté historické prameny jako kterýkoli jiný. Nejsme zpozdilí, když podle nich věříme. Nevěřící však pro své tvrzení mají jen pochybnosti.

Ne nadarmo se scházíme na 1. května. Mnozí po naší schůzce budou spěchat na Májové pobožnosti. Vzpomeňme si i tam, že Pannu Marii nazýváme Královnou apoštolů. Není to jen uctivý a prázdný titul. Maria první jde oznámit příchod Mesiáše, když navštěvuje svou tetu Alžbětu. Maria tvoří střed apoštolů, když se apoštolové scházejí ke společným modlitbám. A ne nadarmo ji najdeme i na obrazech uprostřed apoštolů, když se nad nimi vznáší plaménky Ducha Svatého. Evangelia nám toto svědectví nepodávají, ale víra si je jistá. Uvědomme si tam, před Jejím oltářem, že i my jsme zodpovědní za víru dalších generací a jednou se budeme zodpovídat Králi apoštolů.

O třech stupních konverze sv. Augustina

Homilie Benedikta XVI. při mši sv. v Pavii

Drazí bratři a sestry,

včera odpoledne jsem se setkal s diecézním společenstvím ve Vigevanu a středem této méj pastorační návštěvy byla eucharistická slavnost na dómském náměstí. Dnes mám to potěšení navštívit Vaši diecézi a vrcholným momentem tohoto našeho setkání je také zde mše svatá. Srdečně zdravím spolubratry, kteří se mnou koncelebrují: milánského arcibiskupa, kardinála Dionigi Tettamanziho, pastýře Vaší diecéze biskupa Giovanni Giudici a emeritního biskupa Giovanni Voltu, a další preláty z Lombardie. Těší mne zdejší přítomnost představitelů vlády a místní samosprávy. Srdečně zdravím kněze, jáhny, řeholníky a řeholnice, vedoucí laických sdružení, mladé, nemocné a všechny věřící a myslím zároveň na veškeré obyvatelstvo tohoto starobylého a ušlechtilého města a diecéze.

Církev nám ve Velikonoční době neděli po neděli představuje určitý úryvek kázání, kterým po Velikonocích apoštolé, a zejména Petr vyzývali Izrael k víře v Ježíše Krista, Zmrtvýchvstalého, a tím zakládali Církev. V dnešním čtení apoštolé stojí před Veleradou – před onou institucí, která, protože sama odsoudila Ježíše k smrti, nemohla tolerovat, aby tento Ježíš, prostřednictvím apoštolů, nyní začal opět působit; nemohla tolerovat, aby se jeho uzdravující moc znovu prezentovala a kolem jeho jména se shromažďovaly osoby, které v Něho věřily jako ve slíbeného Vykupitele. Apoštolé jsou obviněni. Obžaloba zní: „Chcete na nás přivolat pomstu za krev onoho člověka“. Na toto obvinění Petr odpovídá krátkou katechezí o podstatě křesťanské víry: Ne, nechceme vám přičítat za vinu jeho krev. Účinek Ježíšovy smrti a vzkříšení je zcela jiný. Bůh jej učinil „vůdcem a spasitelem“ všech, a také vás, celého Izraelského lidu. A kam vede tento „vůdce“, co přináší tento „spasitel“? Vede k obrácení – říká nám sv. Petr – vytváří prostor a možnost ke zpytování, lítosti a novému začátku. On dává odpuštění hříchů a uvádí nás do správného vztahu k Bohu a tím i ke správnému vztahu k sobě i k druhým.

Tato krátká Petrova katecheze neplatila jen pro Veleradu, ale je určena nám všem, poněvadž Ježíš Zmrtvýchvstalý žije i dnes. Je určena všem pokolením. Pro všechny lidi je On „vůdcem“, který jde v čele a „spasitelem“, který činí náš život spravedlivým. Dvě slova „konverze“ a „odpuštění hříchů“, která odpovídají dvěma Kristovým titulům „vůdce“ (řecky *archegós*) a „spasitel“, jsou klíčovými slovy Petrovy katecheze, slovy, která mají nyní dojít také k našim srdcím. Co nám chtějí říci? Cesta, kterou musíme projít, cesta,

kteřou Ježíš ukazuje, se nazývá „konverze“, „obrácení“. Ale co je to? Co je zapotřebí dělat? V každém životě má konverze svou vlastní formu, protože každý člověk je něčím nový a nikdo není pouhou kopií druhého. Během dějin křesťanství nám však Pán poslal určité vzory obrácení a při pohledu na ně můžeme nacházet orientaci. Mohli bychom při tom hledět na samotného Petra, kterému Ježíš ve večeradle řekl: „Ty, potom, až se obrátíš, utvřuzj své bratry“ (Lk 22,32). Mohli bychom se dívat na Pavla jako na velkého konvertitu. Město Pavie mluví o jednom z největších konvertitů dějin Církve: svatém Aureliovi Augustinovi, který zemřel 28. srpna roku 430 v přístavním městě Hypo – v Africe – obklíčeném tehdy Vandaly. Po mnoha zmatcích rozbořených dějin získal Langobardský král jeho ostatky pro město Pavie, takže nyní patří určitým způsobem tomuto městu a v něm a z něho k nám všem, k lidstvu zvláštním způsobem mluví.

Ve své knize „Vyznání“ Augustin působivě popisuje cestu své konverze, jež byla dovršena křtem, který mu udělil biskup Ambrož v Milánském dómu. Kdo si přečte *Vyznání*, může sdílet cestu, kterou musel Augustin projít během svého dlouhého vnitřního boje, aby nakonec o Velikonoční noci roku 387 přijal z křestního pramene svátost, která způsobila v jeho životě velký obrat. Sledujeme-li pozorně průběh života sv. Augustina, zjistíme, že konverze přece jen nebyla dílem jediného okamžiku, ale byla právě cestou. A je možné vidět, že tato cesta nekončila u křestního pramene. Stejně jako před křtem, zůstal i po něm Augustinův život, byť jinak, cestou konverze – až k jeho poslední nemoci, když si nechal připevnit na zdi texty kajících Žalmů, aby je měl stále před očima, když si sám sobě zakázal přijímat Eucharistii, aby si znovu prošel cestu pokání a přijal spásu z rukou Kristových jako dar Božího milosrdenství. Můžeme tak právem hovořit o Augustinových „konverzích“, které byly vlastně jedinou velkou konverzí během hledání Kristovy tváře i potom na cestě spolu s Ním.

Chtěl bych dnes krátce promluvit o třech velkých etapách této cesty obrácení, třech „konverzích“. *První základní konverzí* byla vnitřní cesta směrem ke křesťanství, ku přitakání k víře a ke křtu. Jaký byl podstatný aspekt této cesty? Augustin byl jednak synem své doby, hluboce podmíněn zvyklostmi a vášněmi, které jí dominovaly, jakož i všemi otázkami a problémy mladého člověka. Žil jako všichni ostatní, ale přece v něm bylo něco jiného, výjimečného: stále zůstával osobou, která hledá. Nikdy se nespokojil s životem, jaký se prezentoval a jakým všichni žili. Byl neustále soužen otázkou pravdy. Chtěl nalézt pravdu. Chtěl dosáhnout poznání toho, co je člověk, odkud pochází svět, odkud my sami pocházíme, kam jdeme a jak můžeme dosáhnout života, pravého života. Chtěl nalézt správný život a nežít jen slepě, bez smyslu a bez cíle. Touha po pravdě je pravým klíčem k jeho životu. Vedla jej skutečně vašeň k pravdě. A je tu ještě jedna zvláštnost. Nestačilo mu nic, co neneslo Jméno Kristovo. Lásku k tomuto jménu – říká nám – pil spolu s mateřským mlékem (srov. *Conf* 3,4,8). A v jiném svém textu říká, že vždycky věřil – někdy spíše vágně, někdy zřetelněji – že Bůh

existuje a že se o nás stará. Avšak opravdu poznat tohoto Boha a důvěrněji se seznámit s oním Ježíšem Kristem a přitakat mu, říci mu „ano“ se všemi důsledky – to byl velký vnitřní boj jeho mladých let. Vypráví nám, že prostřednictvím platónské filosofie pochopil a uznal, že „na počátku bylo Slovo“ – *Logos*, stvořitelský rozum. Filosofie, která mu ukázala, že principem všeho je stvořitelský rozum, mu však neukazovala žádnou cestu, jak k němu dojít. Tento *Logos* zůstával vzdáleným a nedotknutelným. Pouze ve víře Církve pak našel druhou podstatnou pravdu: Slovo, *Logos*, se stalo tělem. A lze se ho dotknout, dotýkáme se ho. Pokoře Božího vtělení – a to je obrovský krok – musí odpovídat pokora naší víry, která odkládá domyšlivou pýchu, sklání se a stává se součástí společenství těla Kristova a jedině tak vstupuje do konkrétního, ba tělesného společenství s Bohem, živým Bohem. Nemusím říkat kolik se z toho všeho týká nás: zůstávat osobami, které hledají, nespokojovat se s tím, co všichni říkají a dělají. Neodvracet pohled od věčného Boha a Ježíše Krista. Stále znovu se učit pokoře víry v tělesné Církvi Ježíše Krista, vtěleného *Logu*.

Svou druhou konverzi nám Augustin popisuje na konci své desáté knihy *Vyznání* slovy: „Tísňem svými hříchy a tíží svojí ubohostí, přemítal jsem ve svém srdci a rozmýšlel o útěku do samoty. Tys mi v tom však zabránil a utěšil jsi mne těmito slovy: «Kristus zemřel za všechny, aby ti kteří jsou naživu, nežili už sobě, ale pro toho, který umřel za ně»“ (2 Cor 5,15; *Conf* 10,43,70). Co se stalo? Po svém křtu se Augustin rozhodl vrátit se do Afriky a tam spolu se svými přáteli založil malý klášter. Nyní měl být jeho život věnován zcela rozhovoru s Bohem, reflexi a kontemplaci krásy a pravdy jeho Slova. Prožil tak tři šťastné roky, v nichž měl za to, že dosáhl cíle svého života; v tomto období vznikla řada cenných filosofických a teologických děl. Roku 391 – čtyři roky po svém křtu – se vydal hledat do přístavního města Hyppo svého přítele, kterého chtěl získat pro mnišský život. Avšak během nedělení liturgie, které se účastnil v katedrále, byl poznán. Biskup toho města, muž řeckého původu, který nemluvil dobře latinsky a s námahou se potýkal s kázáním, ve své homilii ne náhodou řekl, že pojal úmysl vybrat kněze, kterého by pověřil úkolem kázat. Reakce lidu byla okamžitá. Ihned se chopili Augustina a násilím jej předvedli, aby byl vysvěcen na kněze ke službě v onom městě. Hned po tomto vynuceném svěcení, Augustin psal biskupovi Valeriovi: „Cítil jsem se jako někdo, kdo neumí držet veslo, ale kterému bylo i přesto svěřeno druhé místo po kormidelníkovi... A tady pramenily mé tiché slzy v den mého svěcení“ (srov. *Ep* 21,1s). Krásný sen kontemplativního života se rozplynul a Augustinův život se tím zásadně změnil. Nyní už tu nebyl pro meditaci konanou o samotě, ale musel žít s Kristem pro všechny. Musel tlumočit své poznatky a své subtilní myšlenky do myšlení a jazyka prostého lidu svého města. Celoživotní velké filosofické dílo, o němž snil, zůstalo nenapsáno. Namísto toho nám bylo dáno něco cennějšího: Evangelium tlumočené do jazyka každodenního života i s jeho bolestmi. Svou každodennost nyní – ve dvou svých kázáních – popisuje takto: „Napravovat nepořádné, těšit malomyslné, podporovat slabé, vyvracet

protivníky, podněcovat lhotejné, tišit znesvářené, pomáhat potřebným, osvobodovat utiskované, projevovat uznání dobrým, tolerovat špatné a milovat všechny“ (srov. *Serm* 340,3). „Pokračuje v kázáních, diskutujete, znovu získávejte, povzbuzujte, buďte k dispozici všem – to je obrovský úkol, velká tíže a nezměrná námaha“ (*Serm* 339,4). To byla ta druhá konverze, kterou musel tento muž v souženích a zápasech opět uskutečnit: stále znovu být pro všechny a nikoli pro vlastní dokonalost; stále znovu, spolu s Kristem dávat vlastní život, aby druzí mohli nacházet Jeho, pravý Život.

A je tu *třetí rozhodující etapa cesty konverze* svatého Augustina. Po svém kněžském svěcení, požádal o chvíli odpočinku, aby mohl studovat hlouběji Písmo svaté. Jeho první cyklus homilií po této přestávce k reflexi se týkal Kázání na hoře. Vysvětloval v něm cestu správného života, „dokonalého života“, který nově ukázal Kristus a prezentoval jej jako putování na svatou horu Božího Slova. V těchto kázáních lze znovu zaznamenat veškeré nadšení nalezené a žité víry: pevné přesvědčení, že pokřtěný, který žije naplno Kristovo poselství, může být dokonalý podle Kázání na hoře. Asi dvacet let po té Augustin napsal knihu nazvanou *Retractationes*, ve které kriticky prochází svá do té doby napsaná díla a opravuje je tam, kde mezitím došel k novým poznatkům. S odkazem na ideál dokonalosti ze svých homilií o Kázání na hoře, poznamenává: „Pochopil jsem mezitím, že jen jediný je skutečně dokonalý a že slova z Kázání na hoře jsou naprosto realizována v jednom jediném: v samotném Ježíši Kristu. My všichni však – my, včetně apoštolů – se musíme každý den modlit: odpusť nám naše viny jako i my odpouštíme našim viníkům“ (srov. *Retract* I 19,1-3). Augustin došel k poslednímu stupni pokory – nejenom pokory začlenit své velké myšlenky do pokorné víry Církve, nejenom pokory tlumočit své obrovské poznatky do prostého zvěstování, ale také pokory uznat, že jemu samému a celé putující Církvi byla a je trvale potřebná milosrdná dobrota Boha, který odpouští každý den; a my – dodává – stáváme se podobnými Kristu – jedinému Dokonalému – v té největší míře, když se jako On stáváme osobami milosrdnými.

Děkujeme nyní Bohu za velké světlo, které září z moudrosti a pokory svatého Augustina a prosíme Pána, aby nám všem dával den po dni nezbytnou konverzi a vedl nás tak k pravému životu.

Amen.

[Česká sekce Radio Vaticana](#)
Přeložil Milan Glaser

Stálá formace

Modlitba Páně podle Katechismu:

- květen: Sedm proseb (2803 – 2837)
- červen: Sedm proseb (2838 – 2854),
Závěrečná doxologie (2855 – 2856)

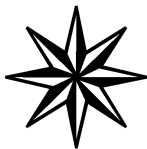
Připomínám, že sbíráme informace o kvalitní literatuře na téma **Modlitba** (prosím, na květnovou a červnovou schůzku, případně písemně do sv. Dominika). Vincenc

Prosby o modlitby

- ... za naše zemřelé členy známé i neznámé
- ... za magistra Řádu
- ... za otce provinciála fr. Benedikta OP a bratry zastávající provinční officia
- ... za naše představené a za Boží pomoc pro všechna důležitá rozhodnutí
- ... za nová povolání pro všechny větve dominikánské rodiny
- ... za letní misie ve Velkých Losinách
- ... za organizátory a účastníky setkání mládeže v Táboře Klokotech
- ... za naše bratry a sestry, kteří kdekoli na světě trpí kvůli výkonu své služby
- ... za apoštolské působení v médiích, především na internetu
- ... za projekt křesťanského knihkupectví OLIVA
- ... za nemocné členy, příbuzné a přátele dominikánské rodiny
- ... za naše bratry a sestry působící ve školství
- ... za naše bratry studenty ve Francii
- ... za farnost v Praze na Zlíchově a za misij. středisko na Barrandově
- ... za svobodu všech, kdo se ocitli v sektářském společenství
- ... za syna, aby našel cestu k Pánu Bohu, aby se vrátil domů a nedělal život těžkým sobě a celé rodině
- ... za celou plzeňskou diecézi, zejména její nevěřící obyvatele, aby na přímluvu Panny Marie našli opět cestu k Bohu

Přejeme hojnost Božího požehnání:Narozeniny

Anna Stará	10.4.1961
Markéta Aulová	15.4.1962
Tomáš Mička	13.5.1933
Zdislava Tvrdíková	13.5.1921
Terezie Šašková	17.5.1927
† Vojtěch Hana	29.5.1927
Josefa Ziková	4.6.1943

Časné sliby

Zdislava Hlaváčová	5.4.1940
Kateřina Hyláková	29.4.1994
Zdislava Švarcová	29.5.1995
† Jana Růžena Krausová	29.5.1995

† Norberta Milena Koulová	VI.1941
Otilie Pánková	VI.1941

Věčné sliby

† Dominika Olga Krabovská	16.4.1996
† Kolumba Věra Mrázová	16.4.1996
Zdislava Švarcová	17.4.1998

Úmrtí

† Norberta Milena Koulová	6.4.2000
---------------------------	----------

Svátek

Klára (Gambacorti) Videňská	17.4.
Kateřina (Sienská) Hyláková	29.4.
Vojtěch Hana	23.4.
Judita Šmolíková	5.5.
Vincenc (z Ferrary) Horáček	5.5.
† Kolumba (z Rieti) Věra Mrázová	20.5.
Zdislava Hlaváčová	30.5.
Zdislava Prošková	30.5.
Zdislava Švarcová	30.5.
Zdislava Tvrdíková	30.5.

☺ ZPRÁVY ☹

Setkání rady **5.6.2007** v 15:30 hod.Příští schůzka MS bude **5. června 2007** od 16 hod.

DOPISY – informační měsíčník laiků O.P. Vydává Laické sdružení sv. Dominika – Místní sdružení Panny Marie Růžencové, Jiráskovo nám. 30, 301 54 Plzeň; <http://pmr.op.cz>; e-mail: j.horacek@centrum.cz.

Pouze pro vnitřní potřebu. Neprodejné. Odpovědný redaktor Jan Vincenc Horáček.

Příspěvky zasílejte na výše uvedené adresy. Redaktor si vyhrazuje právo příspěvky upravovat a krátit.